

**ZNAČAJ
PRAVE CRKVE
I DUHA PROROŠTVA**

Miloš Bogdanović

ZNAČAJ PRAVE CRKVE I DUHA PROROŠTVA

KROZ DISKUSIJU SA
ULIČNIM EVANGELIZATOROM
TINOM JELAČIĆEM

www.svetlost.org

PREDGOVOR

Dolazi teško vreme kakvo, po Isusovim rečima, nije bilo nikada niti će biti (Matej 24,21), i kada opšta eskalacija zla navodi ljude da se okreću pojmu duhovnosti, ne da bi se oslobodili od greha, već da bi našli mir za svoju savest u svom nepokajanom grešnom življenju.

Sveto pismo to vreme opisuje kao vreme obličja pobožnosti (2.Timotiju 3,1-5) i svake verske prevare potpomognute sotonskim čudima (Matej 24,24), te kako će teška iskušenja toga vremena moći da podnesu samo oni koji su u duhovnom smislu Jevreji (Otkrivenje 7,4), što ukazuje na čistotu njihove doktrine, i oni koji se nisu opoganili sa ženama (Otkrivenje 14,4), što ukazuje na one koji nisu potpali pod uticaj otpalih crkava i njihovih pogrešnih lažnih učenja. Knjiga Otkrivenje opisuje duhovno otpadništvo tradicionalnog hrišćanstva i protestantskih zajednica koje sve zajedno naziva pojmom Vavilona:

“Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakome duhu nečistome, i tamnica sviju ptica nečistih i mrskih, jer otrovnim vinom kurvarstva svojega napoji sve narode.” (Otkrivenje 18,2)

Isus nas poziva da po rodovima sudimo o ispravnosti verovanja (Matej 7,16-20), a taj hrišćanski otpad je dostigao takve razmere da sva moguća istraživanja po svetu otkrivaju da su vernici u proseku gori od ateista.

Razlog zašto su vernici gori od ateista jeste u četiri fundamentalne zablude koje su odlika svake lažne religije, a to su loši (fanatični) pokretački motivi verske revnosti, formalno definisanje verskih zahteva, tehnike zavaravanja savesti i odsustvo razumnog preispitivanja, da ne bi vernik postao svestan pret hodne tri zablude:

1) Loši pokretački motivi: Zastrašivanjem, laskanjem sujeti i pobuđivanjem sentimenta, vernik se navodi da dobra dela, umesto iz ljubavi, čini iz fanatičnih motiva: krivice, gordosti i sebičnog sentimenta.

2) Formalna pravila: Kaje se za loš čin i loša osećanja, a ne i za loše motive srca; pa će se pokajati što je rekao ružnu reč prijatelju, ali ne i zato što je takav u duši. On se kaje što je bio loš licemer, a loših pokretačkih motiva nije ni svestan jer ne razume smisao i duh Božjeg zakona.

3) Zavaravanje savesti: Kroz psihološki efekat dobrih dela, rituala (ispovesti, magijskog poimanja pričesti...) i osećanja (idolopoklonstvo) vernik umiruje nečistu savest i greši slobodnije od osude savesti nego ateista.

4) Odricanje od razuma: Da ne bi postao svestan prethodne tri zablude, oslanja se na duhovne autoritete koji misle umesto njega samog ili na svoja osećanja, ili na slepa pravila ponašanja, umesto da razumno preispituje svoje pokretačke motive i smisao svoga verovanja.

Zato Sveto pismo opominje da nije dobro zadržavati se u otpalim crkvama velikog Vavilona - **“da vam ne naude zla njezina”** (Otkrivenje 18,4), jer taj verski sistem **“otrovnim vinom kurvarstva svojega napoji sve narode”** (Otkrivenje 14,8). Zato sam Bog upućuje poziv svom narodu:

“Izađite iz nje narode moj, da se ne pomešate u grehe njezine, i da vam ne naude zla njezina. Jer gresi njezini dopreše do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine.” (Otkrivenje 18,4-5.)

Da bi ljudi bili sačuvani od teških iskušenja poslednjeg vremena, neophodna im je **“Crkva Boga živoga”** koja će svojom doktrinom u ovo vreme biti

“Stub i tvrđava istine” (1.Timotiju 3,15), i koja će svojom proročkom svetlošću (Dela 2,17-18) biti konkretan odgovor na iskušenja ovoga vremena.

Cilj ove opservacije jeste da ukaže na prirodu iskušenja današnjice i na odgovor na ta iskušenja kroz doktrinu prave Crkve i Duh pravog proroštva.

Da bih otkrio značaj prave Crkve i Duha proroštva poslužiću se diskusijom sa uličnim evangelizatorom Tinom Jelačićem:

PISMO TINU JELAČIĆU

Poštovani Tine Jelačiću,
brate u Isusu Hristu,

Pogledao sam primere Vašeg otvorenog propovedanja Jevanđelja na trgu u Zagrebu, i iako imam samo reči pohvale za sam sadržaj Vašeg propovedanja, imam primedbe na sam kontekst propovedanja, koji ću odmah sada da objasnim.

Vaši slušaoci imaju veoma iskrivljen pojam o osnovnim duhovnim pojmovima koje Vi propovedate. Oni ne poznaju ispravno Isusov karakter, pojam prave ljubavi i greha, tako da Vaši pozivi bivaju iskrivljeno shvaćeni u skladu sa opštim nepoznavanjem Božjeg karaktera jer ljudi ne poznaju Boga kroz Sve-to pismo, već kroz ljudsku tradiciju i kroz projekciju sopstvenih želja i strahova Bogu. Oni bi trebali biti upućeni na studioznije upoznavanje Svetog pisma radi ispravnog poznanja Boga, jer tek tada mogu Vaše pozive ispravno da shvate.

Vaši pozivi svakako uznemiravaju i pokreću savest određenog procenta Vaših slušalaca, a kako su oni već pogrešno poučeni da umirenje savesti traže kroz psihološku satisfakciju ispovesti i u magijskom poimanju pričesti, kao i verovanje u moć opravdanja

dobrim delima, oni će na Vaše uznemirenje njihove savesti odgovoriti na pogrešan način, jer bolji način ne poznaju. Zato, propovedi koje imaju funkciju žetve, a ne sejanja semena, treba ostaviti za kraj, tek kada ljudi prethodno budu poučeni ispravnom poznanju Božjeg karaktera.

Takođe, moram Vam priznati da sam sa dubokim saosećanjem čitao Vaše *“Otvoreno pismo pastorima baptističke crkve”* koje, na žalost, ne opisuje samo iskušenje baptističke zajednice, već čitavog savremenog hrišćanskog sveta.

Činjenično stanje većine hrišćanskih crkava je više nego jasno opisano Vašim rečima da *“umjesto da su odjevene, crkve su gole, i umjesto da to vide, ostaju slijepe”* i takođe konstatacijom *“one ne traže stvarno iskustvo s Kristom koji mijenja ljudske živote i koji ih posvećuje, što znači da sve što imaju je vanjsko obličje pobožnosti bez stvarne sile Svetog Duha.”*

I zatim u nastavku svoje opservacije Vi postavljate suštinsko pitanje:

“Zašto ljudi više ne prihvaćaju poziv na pokajanje i svetost u Kristovim crkvama? Zašto postoji tolika mržnja prema ispravku i mržnja prema svakoj opomeni?” Zašto crkve *“traže zabavu punu koncerata, drama i društvenih okupljanja? A proroke i Božje glasnike ismijavaju, odbacuju i progone.”?* Zašto vernici govore *“Propovijedaj nam lijepe stvari! Mi želimo biti sretni i blagoslovljeni! Učini da se svi dobro osjećamo! A odbijaju poruku o svetosti i odvajanju od svijeta.”?*

Postavljate prava pitanja.

No, iako u nastavku teksta iznosite mnoštvo informacija i konstatacija kako vernici nisu svesni svoje gladi za Bogom, **Vi nijednog trenutka ne iznosite odgovor na postavljena pitanja!**

Šta je to što će ljude učiniti svesnim potrebe za Bogom? Šta je to što će u ljudskim srcima pobuditi svest o sopstvenoj grešnosti i potrebu za Svetim Duhom koji menja ljudska srca i pruža iskustvo duhovnog novorođenja?! Šta je to što će ljude navesti da kao David upute Bogu vapaj:

“Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni!” (Psalam 51,10)

Šta je to što će pokrenuti ljudsku savest, i učiniti da čovek kao carinik zavapi pred Bogom udarajući se u svoja prsa govoreći “Milostiv budi meni grešnome.” (Luka 18,13)

Šta je to što će čoveka učiniti svesnim sopstvene grešnosti i krivice?

Apostol Pavle kaže: “Nego ja greha ne poznah osim kroz zakon; jer **ne znadoh za želju dok zakon ne kaza: ne zaželi.**” (Rimljanima 7,7) Svrha zakona je “da bude greh odviše grešan zapovešću.” (Rimljanima 7,13) “Jer kroz zakon dolazi poznanje greha.” (Rimljanima 3,20)

Zašto se u Vašem vapaju propovednicima nigde ne spominje Božji zakon kada bez zakona vernici ne mogu biti svesni svoje grešnosti i svoje zavisnosti od zasluga Isusove žrtve?

Kako Duh može da ukori ljude da su grešni, ako je njihova predstava o Isusovom karakteru lišena zahteva zakona?

Kako će se vernici pokajati za svoje grešne želje i poželeti da ostvare pravu ljubav, ako njihova predstava o pojmu ljubavi nije definisana kao ispunjenje zakona, a greh kao prekršaj zakona?

Kako će ljudi uputiti vapaj Bogu za oslobođenjem od grešnih motiva srca, ako kroz zakon nisu postali svesni svoje grešnosti? Ako nisu svesni svoje krivi-

ce, kako će postati svesni potrebe za zaslugama Isusove krvi?!

Ako je predstava o Isusu Hristu lišena zahteva zakona, u čemu je ona uzvišenija od one predstave koju imaju pagani kada se mole Perunu, ili čak satanisti, kada se mole sotoni da im ukloni neprijatne posledice greha i da osećanje sreće i uspeh u životu?!

Na žalost, mnogima bi danas isto kao i ženi Samarjanki Isus rekao: "Vi ne znate čemu se molite" (Jovan 4,22) jer Boga ne poznaju. A kada bude došao, Isus će mnogima koji su u Njegovo ime čudesu činili, odgovoriti: "Nikad vas nisam znao. Idite od mene koji činite bezakonje." (Matej 7,23)

Ti ljudi, kao i pagani, traže od Isusa da ih oslobodi od posledica greha koje smetaju svakom grešnom srcu na svetu, a to su osećanje krivice zbog greha, psihička napetost, nervoza, nemir, loše ponašanje, itd. Te potrebe ljudi za uklanjanjem neprijatnih posledica greha ne možemo proglašavati delom Svetoga Duha, jer su to potrebe pale ljudske prirode. Takvi vernici, kada se kaju za greh, ne kaju se za prekršaj zakona, već pod grehom misle samo na simptome greha u mislima, osećanjima i postupcima. Zato i posle pokajanja ti ljudi ostaju isti kao i pre pokajanja, jer se ne kaju za bezakonje svog srca.

Duh Sveti se trudi da te ljude osvedoči da su njihovi prirodni motivi srca sebični, da je želja za užitkom greh, ali savremeni propovednici predstavljaju pojam Isusove ljubavi na tako iskrivljen način kao da je ta ljubav neko osećanje kojim će vernici moći da zadovolje svoju potrebu za užitkom. Oni Hristovu ljubav predstavljaju na način koji godi telesnom srcu, onom srcu za koje apostol Pavle kaže da živi po telu i da se zato ne pokorava zakonu Božjem:

“Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu; Jer koji su po telu telesno misle, a koji su po duhu duhovno misle. Jer telesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir. Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može.” (Rimljanima 8,4-7)

Ako vernici nisu ukoreni zahtevima zakona za svoje grešne želje za užitkom, oni onda u molitvi dolaze Isusu iz grešnih motiva i traže od Njega, ne da ih od grešnih želja rastereti, već da njihove grešne želje za užitkom zadovolji. I kao odgovor na molitvu, imaju varljivo iskustvo sa demonima koji im izazivaju predivna osećanja, nalik onima koje imaju pravoslavni i katolički mistici u svom duhovnom iskustvu.

Kako takve osobe ne razumeju duh zakona, one ne umeju da se pokaju za najobičnije grehe. Vernik će se pokajati što je rekao ružnu reč bratu, ali se neće pokajati što je takav, jer ne shvata da zakon ukorava njegove motive srca, a ne samo ispoljena neprijatna osećanja i loše postupke. Narkoman će bezuspešno pokušavati da se oslobodi od svog poroka jer nijednog trenutka nije ukoren za samu želju za opijanjem, već samo za loš način, dok želju preusmerava u opijanje emocijom ljubavi ili zabavnom muzikom.

Kako zbog svog nepokajanja takvi vernici nisu opravdani verom, oni se plaše Božjeg zakona. Umesto da u zakonu vide uzvišeno otkrivenje Božjeg karaktera i da imaju radost u zakonu po unutrašnjem čoveku (Rimljanima 7,22), oni u zakonu vide sen suda koji ih zbog njihovog nepokajanja zaista čeka.

Kako ne mogu biti zadovoljni jednostavnom verom u Boga, kada su svojim nepokajanjem sa Njime u sukobu, oni su neprestano opterećeni uverenjem o svom spasenju, kojim pokušavaju da umire svoju

nečistu savest. Umesto da budu zadovoljni Božjim obećanjima, oni stalno traže dokaz da su sa Bogom u sopstvenim osećanjima, čudima, znacima i lažnim duhovnim darovima kojima zavaraju svoju nečistu savest.

Kako plodovi njihovog duha nisu u skladu sa Božjim zakonom, i kako oni žive po telu, a ne po duhu, njima se život u skladu sa zakonom čini kao teret i kao legalizam, jer bi oni zakon držali samo kao plod pokušaja da njime zasluže spasenje, a ne kao rezultat zakona koji je Svetim Duhom upisan u ljudska srca u skladu sa sledećim iskustvom:

“I sići će na tebe Duh Gospodnji i postaćeš drugi čovek.” (1.Samuilova 10,6)

“Ja ću vas očistiti od svih nečistota vaših i od svih gadnih bogova vaših. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.” (Jezekilj 36,25-27)

Kako žeđ njihove duše nije zadovoljena u Bogu, jer nisu umrli sebi, oni žeđ svoje duše pokušavaju da zadovolje zloupotrebom osećanja bliskosti sa ostalim vernicima, kao i zloupotrebom muzike kojom izazivaju osećanja kojima ugušuju svoju svest o ispraznosti svoje duše i odvojenosti od Boga. Zabavna muzika, sa duhovnim rečima kojom se oni opijaju, podiže nivo hormona dopamina isto kao i marihuana, i tako blokira prednji korteks koji je zadužen za svesno i odgovorno moralno odlučivanje.

Kako njihova dobrota nije plod obraćenja srca već emotivnog zanosa, dovoljan je najmanji stres da pokvari njihova osećanja i da njihova dobrota nestane.

Njihova sebičnost usmerena ka osećanjima tada biva osujećena i njihova depresija je neizbežna.

Umesto da se kroz zahteve zakona sopstveno Ja svakodnevno razapinje, ono se kroz sentimentalne propovedi svakodnevno hrani i postaje tako nezaisito da ga i najmanje osujećenje dovodi u depresiju. Umesto da budu zreli da podnesu svako iskušenje i nevolju, ti samozvani hrišćani postaju razmaženi i preosetljivi na najmanji znak neuzvraćene pažnje i ljubavi.

Duhovna građevina, sazidana na pesku ljudske pravednosti umesto na Steni Isusu Hristu, ne može da podnese ni najmanja iskušenja, već se ruši u oluji nevolja.

Kako taj sentimentalni fanatizam lako može da se ugasi i najobičnijom kritikom, on tabuizira svaku kritiku i preispitivanje, što je sasvim suprotno duhu negdašnjeg protestantizma i baptizma. Oslanjanje na osećanja formira ljude koji su veoma skloni represiji, jer imaju jaku potrebu da represijom zatvore usta svakome ko ih kritikuje i ko kvvari njihova osećanja.

Kao što možete prepoznati, sve ovo su posledice zanemarivanja Božjeg zakona u iskustvu savremenog baptiste, i uopšte evanđeoskog hrišćanina. Generacije takvih vernika su već napunile crkve i njih zanima samo lični užitek, a ne Isus koji zahteva odricanje i umiranje svome Ja.

Teško stanje baptističke zajednice je nagnalo neke vernike na pokušaj reforme baptističke zajednice. Nezadovoljni liberalnim duhom njihove baptističke crkve, oni su odlučili da osnuju novu baptističku crkvu na temelju baptističke konvencije iz 1689. godine (1689 Baptist Confession of Faith). Oni su bili uvereni će povratak na istinu iz 1689. da bude rešenje protiv krize u kojoj se nalazi njihova crkva danas.

U XVII veku, ljudi su bili duboko svesni zahteva Božjeg zakona, i tadašnja svetlost koja je došla kroz verovanje baptističke zajednice, bila je odgovor na iskušenja tog vremena. Ali ta svetlost je nemoćna da odgovori na iskušenja današnjice. Iskušenja današnjice su opšte bezakonje, nedostatak prave ljubavi, hedonizam, neumerenost i bezbrižan odnos prema duhovnim pitanjima. Pomenuta iskušenja nisu postojala 1689. godine i zato je jasno da baptistička konvencija iz te godine nema lek za njihov današnji problem.

No, zar uopšte možemo pomisliti da je Bog stao sa reformacijom u XVIII i XIX veku?

Ne, Bog je sve vreme imao svoj ostatak i crkvu koja je imala progresivno veću svetlost istine koja je predstavljala odgovor na svaki stepenik dekadencije savremenog čoveka.

Prava ljubav je uvek odgovor na potrebu. Da bi neko učenje bilo od Boga, nije dovoljno da bude istinito, sa Biblijom usklađeno, već da bude odgovor na iskušenja koja ljudi imaju.

Bog je uvek imao svoju crkvu koja je svojom naukom **“crkva Boga živoga, stub i tvrđava istine”** (1.Timotiju 3,15), jer svojom svetlošću predstavlja odgovor na iskušenja ljudi svoga vremena.

U vreme Martina Lutera glavno iskušenje katolika je bilo opravdanje delima i upotreba oproštajnica, pa je zato Bog podigao Lutera da kroz njega odgovori na potrebe trenutka. Da je Martin Luter propovedao katolicima poruku proroka Jone: “Još 40 dana, pa ćete propasti!” samo bi ih naveo na veći fanatizam. Katolici bi veće sume novca davali sveštenicima i više puta dnevno ponavljali “Ave Maria”. Ali Luter je propovedao ono što je bio pravi odgovor na iskušenje tih ljudi - nauku o opravdanju verom, ukoravajući uz

to lažnu nauku. A da je, recimo, prorok Jona propovedao Ninevljanima poruku: "Bog vas voli! Spasenje je verom bez dela zakona!" niko od njih se ne bi pokajao za svoje bezakonje, već bi u takvoj poruci našli izgovor za svoje bezakonje. Ninevljani bi se složili sa idejom da je Bog ljubav, ali bi je shvatili kao izgovor za nepokajanje. Takvo je iskušenje ljudi ovoga vremena, jer zaista možemo reći da je došlo vreme za koje Isus kaže da će biti vreme bezakonja kada je ohladnела ljubav mnogih:

"I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih." (Matej 24,12)

Onima koji žive bezakono, propovedati kao glavnu poruku istinu o krstu znači pružiti im izgovor za još veće bezakonje, što je u svoje vreme primetio i Martin Luter:

"Bezbožnik iz jevanđelja crpi samo telesnu slobodu i time postaje gori; dakle, ne Jevanđelje, nego zakon pripada njemu. Ili kao kada je moj mali sin Johan bezobrazan, a ja ga ne išibam, nego ga pozovem za sto i dam mu šećerne šljive, time bih ga načinio gorim, da, sasvim bih ga pokvario." (Martin Luter, Razgovori za stolom, CCLXXXVII)

Onima koji otvoreno krše zakon, lek je otvoren ukor za bezakonje, inače neće postati svesni potrebe svoje duše za Bogom. Zato nam se prirodno nameću pitanja:

Koja crkva ovom svetu koji živi u prorečenom bezakonju, propoveda značaj zanemarenog Božjeg zakona?

Koja crkva u ovo vreme hedonizma, svojom doktrinom o zdravoj ishrani pruža ukor neumerenosti i poročnosti savremenih hedonista?

Koja crkva bezbrižnima koji govore "Neće moj Gospodar još zadugo doći" (Matej 24,48), iznosi ukor o skorom dolasku Božjeg suda?

Dakle, koja crkva svojom sadašnjom istinom predstavlja pravi odgovor na iskušenje današnjeg vremena?

Postoji samo jedna crkva koja jeste "stub i tvrđava istine" (1.Timotiju 3,15) upravo zato što svojom naukom predstavlja odgovor na iskušenja koja ljudi danas imaju.

Onima koji danas uljuljkuju svoju savest rečima "Neće moj Gospodar još zadugo doći" (Matej 24,48) ta crkva iznosi upozorenje "Bojte se Boga i podajte mu slavu" (Otkrivenje 14,7). Onima koji žive u bezakonju, njena doktrina iznosi istinu o važnosti i svoj dubini zahteva Božjeg zakona. Onima koji žive u iskušenju hedonizma, ta doktrina iznosi principe zdrave ishrane i načela umerenosti. Onima koji danas žive u Vavilonu koji predstavlja skup otpalih crkava koje su svojom krivom naukom postale opasnost za iskrene vernike, Bog upućuje poziv da napuste svoje zajednice, sa obrazloženjem "da vam ne naude zla njezina" (Otkrivenje 18,4), "jer otrovnim vinom kurvarstva svojega napoji sve narode" (Otkrivenje 14,8).

Ja znam da samo adventistička crkva svojom doktrinom predstavlja odgovor na iskušenja ovoga vremena.

Adventistička crkva takođe poznaje dar proroštva kao odliku crkve poslednjeg vremena jer joj je taj dar neophodan zbog specifičnih iskušenja poslednjeg vremena. Taj dar adventistička crkva je prepoznala u delu adventističkog proroka Elene Vajt.

Koja su to nova iskušenja zbog kojih nam je danas potreban dar Elen Vajt, a koja ranije nisu bila toliko zastupljena u istoriji, da bi nam tek sada nova sve-

tlost bila neophodna radi odgovora na ta posebna iskušenja poslednjeg vremena? Koja svetlost je odgovor na iskušenja baptističke crkve i ostalih evanđeoskih crkava danas?

Da bismo to saznali, hajde da prvo definišemo koja to iskušenja evanđeoski hrišćani imaju danas, a nisu ih imali pre tri veka. Koja iskušenja odmah zapazamo na bogoslužjenjima evanđeoskih hrišćana?

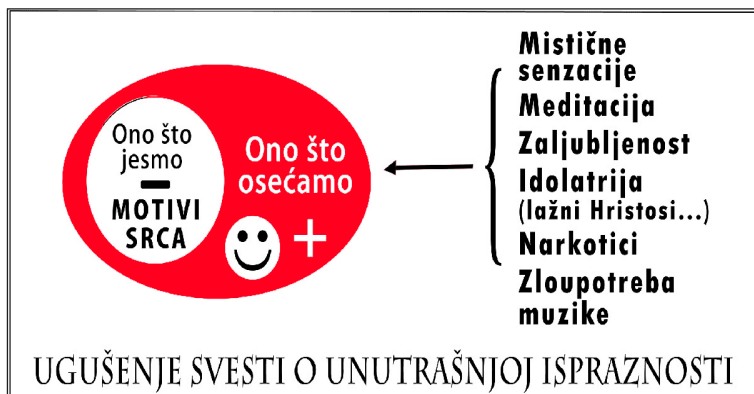
To su: *Zavođenje vernika sentimentom i ugušivanje savesti zabavom; Preterana međusobna bliskost u kojoj vernici traže satisfakciju; Zanemareni zahtevi Božjeg zakona (Zastupanje da su Deset zapovesti ropski jaram i da su ukinute na krstu); Kriva predstava o pojmu prave ljubavi i obraćenju srca; Traženje dokaza zajednice sa Bogom u znacima, čudima i lažnim duhovnim darovima; Prebacivanje sopstvene odgovornosti izbora na Boga; i Opijanje muzikom.*

Te zablude jesu danas iskušenje Vavilona i u delu Elen Vajt nalazimo jasan odgovor na ta iskušenja:

Elen Vajt raskrinkava krivu funkciju osećanja:

“Kad se sopstveno ja potčini Hristu, istinska ljubav spontano izvire. Ona nije emocija ili podsticaj već odluka posvećene volje. Ona se ne sastoji u osećanju već u preobraćenju čitavog srca, duše i karaktera, koji su mrtvi sebi a žive Bogu.” (EGW, Lt. 97,1898)

“Mnoge dragocene duše, želeći iskreno da budu hrišćani, još uvek se spotiču u mraku, čekajući da se njihova osećanja snažno pokrenu. Oni čekaju da se posebna promena desi u njihovim osećanjima. Oni očekuju neku neodoljivu silu, nad kojom oni nemaju nikakvu kontrolu, da ih savlada. Oni su prevideli činjenicu da vernik u Hristu treba da radi na svom spasenju sa strahom i drhtanjem.” (Elen Vajt, Ms55-1910)

“Mnogo ima onih koji govore o potrebi promene srca, a da ne znaju šta znače ove reči. Naročito se mladi spotiču na izraz “novo srce”. Oni očekuju da se dogodi naročita promena u njihovim osećajima. To oni nazivaju obraćenjem. Hiljade njih su upropašteni ovom zabludom, jer nisu shvatili reči: “Valja vam se nanovo roditi.” Sotona navodi ljude da misle da su obraćeni zato što dožive neki zanos ili ushićenje, ali njihov se život ne menja. Njihova dela su kao i ranije... Takvi se često i dugo mole, spominjući stalno osećanja koja su imali u toj i toj prilici. Međutim, oni ne žive novim životom. Oni sami sebe obmanjuju. Njihovo iskustvo nije dublje od njihovih osećanja. Oni grade na pesku: kad dune vetar, njihova će se kuća srušiti. ... Po čemu se može prepoznati novo srce? Po promenjenom životu. Obraćen čovek umire svaki čas, svaki dan sebičnosti i oholosti.” (EGW, MYP 71.2)

Elen Vajt kritikuje propovedi koje izazivaju osećanja kojima se čovek opija i ugušuje potrebu za Bogom:

“Možda će propovednik misliti da je svojom maštovitom slatkorečivošću obilno nahranio Božje stado; možda će slušaoci reći da nisu nikada ranije čuli tako nešto lepo, da nikada nisu videli istinu odenutu tako

divnim jezikom. Kad im je Bog bio predstavljen u svoj svojoj veličini, oni su osetili žar uzbuđenja. Ali, pročitajte detaljno sve ove zanose osećanja nastale takvim maštovitim pričanjem. Tu može biti istine, ali ona često nije hrana koja će ih učvrstiti za svakodnevne bitke života.” (EGW, Ms 59, 1900, par. 56)

“Vi ste pokrenuli osećanja i naklonosti ljudi, ali njihova savest nije bila osvedočena i njihova srca nisu bila slomljena pred Bogom.” (3T 217.4)

“Šale, dosetke i prazni razgovori pripadaju svetu. Hrišćani koji imaju mir Božji u svom srcu biće radosni i srećni bez ugađanja lakomislenosti i neozbiljnosti. Stražeći budno u molitvi, oni će ispoljavati vedrinu i mir koji će ih uzdići iznad svega što je suvišno. Tajna pobožnosti, koja je otvorena umu Hristovog sluga, podići će ga iznad zemaljskih i čulnih uživanja. Biće učesnik u božanskoj prirodi, izbegavši pokvarenost koja je došla u svet kroz želju. Komunikacija otvorena između Boga i njegove duše učiniće ga plodonosnim u spoznaji Božje volje i otvoriće pred njim blago praktičnih tema koje može da predstavi ljudima, što neće izazvati ležernost ili nagoveštaj osmeha, već će učiniti svečanim um, dodirnuti srce i pokrenuti moralni senzibilitet prema svetim zahtevima koje Bog ima prema našim naklonostima i životu.” (3T 241.1)

Elen Vajt upozorava na lažne duhovne darove koji izazivaju nezdravo uzbuđenje:

“Neke od ovih osoba imaju manifestacije koje oni zovu darovima i kažu da ih je Gospod smestio u crkvu. Oni imaju besmisleno brbljanje koje oni nazivaju nepoznatim jezikom, koji je nepoznat ne samo čoveku već i Gospodu i celom Nebu. Ovi darovi su napravljeni od strane muškaraca i žena uz pomoć velikog varalice. Fanatizam, lažno uzbuđenje, lažno govorenje u

jezicima i bučne manifestacije se smatraju darovima koje je Bog smestio u crkvu. Neki su ovde prevareni. Rodovi svega ovoga nisu dobri. "Po rodovima njihovim poznaćete ih." Fanatizam i buka se smatraju posebnim dokazima vere. Neki nisu zadovoljni sastancima dok ne dožive upečatljive i srećne trenutke. Oni rade na tome i uzdižu uzbudljivost osećanja. Ali uticaj takvih skupova nije koristan. Kad iščezne sreća ushićenih osećanja, oni tonu dublje nego što su bili pre sastanka jer njihova sreća ne dolazi sa pravog izvora. Najkorisniji skupovi za duhovno napredovanje su oni koje karakterišu svečanost i duboka potreba srca; kad svako traži da pozna sebe i ozbiljno, u dubokoj poniznosti, teži da uči od Hrista." (EGW, 1T 412, 1864)

Elen Vajt upozorava na sklonost traženja spase-nja u osećanju bliskosti sa drugim ljudima.

Elen Vajt kritikuje one koji "Nemaju u sebi moći da budu srećni već očekuju svoju sreću od drugih..." (EGW, Poruka mladima 430)

"Vi možete biti srećni u Njemu čak i ako nemate nijednog prijatelja u ovome svetu." (EGW, Lt 2b, 1874. HC 259)

"Ne mislite da je sentimentalizam religija. Otrosite sa sebe sva ljudska pomagala i oslonite se čvrsto na Hrista." (EGW, HS 137.5)

"Ljubav i saosećanje koju bi Isus hteo da mi pružamo drugima, nema ukus sentimentalizma, koji je zamka za dušu; to je ljubav nebeskog porekla." (EGW, SDG 147)

"Hristos je u svom životu izvršavao svoje božansko učenje. ... Ispoljavao je doslednost bez tvrdoglavosti, dobročinstvo bez slabosti, blagost i saosećanje bez sentimentalnosti. Bio je izuzetno društven; ipak, odlikovao se uzdržanim dostojanstvom koje nije dopuštalo preteranu bliskost." (EGW, MS 132, 1902)

“Sebičnost je najjači i najosnovniji ljudski impuls, borba duše između saosećanja i žudnje je neravno-pravna utakmica; jer dok je sebičnost najjača strast, ljubav i čovekoljublje je prečesto najslabija, i kao po pravilu zlo odnosi pobedu nad dobrim. Zato u našim naporima i darovima za Božje delo, nije bezbedno da se upravljamo osećanjima ili impulsima. Davati ili ulagati napor kada su pokrenute naše simpatije, ili uskratiti naše darove ili službu kada osećanje nisu pobuđena, to je nemudar i opasan put. Ako se upravljamo nagonom ili samo ljudskom naklonošću, tada će biti dovoljno da u par slučajeva naši napori za druge budu uzvraceni nezahvalnošću, ili naši darovi budu zloupotrebljeni ili protraćeni, pa da presahnu izvori našeg dobročinstva.” (EGW, RH 7. decembar 1886)

Elen Vajt proriče lažna probuđenja:

“Probuđenje se često izaziva na taj način što se budi mašta, uzbuđuju osećanja i zadovoljava želja za onim što je novo i uzbudljivo. Oni koji se obraćaju na ovaj način malo žele da slušaju o biblijskim istinama i ne pokazuju naročito interesovanje za svedočanstva proroka i apostola. Ako bogoslužjenje ne sadrži ništa uzbudljivo, onda ih ne privlači. Vest koja je upućena na zdrav razum ne nailazi ni na kakav odziv. Jasne opomene Božje reči, koje se odnose na njihovo večno dobro, ostaju nezapažene. U onim crkvama koje će sotona moći da pokori pod svoju lažnu moć izazvaće uverenje da je na njih izliven naročiti Božji blagoslov; u njima će se pokazati veliko religiozno probuđenje. Mnogi će klicati od radosti što Bog radi tako divno za njih, a u stvari to delo potiče od sasvim drugog duha. Sotona će pokušati da pod plaštom vere proširi svoj uticaj na ceo hrišćanski svet. ... Uzbuđivaće se osećanja, istina će se pomešati sa lažju, što će ljude lako zavesti.” (EGW, GC 463-464)

“Sotona je izjavio da je nemoguće Adamovim sinovima i kćerima da drže Božji Zakon. Ljudi koji se nalaze pod sotoninom kontrolom ponavljaju tu istu optužbu protiv Boga, podržavajući ideju da čovek ne može održati Božji Zakon.” (EGW, Znaci vremena, 16. januar 1896)

“Postoji veliki varijetet savremenih izuma koji se koriste da bi uklonili zla koja postoje u društvu. Videli smo vrlo malo trajnog dobrog rezultata od korišćenja trenutnih impulsa da bi se ljudi podstakli da obećaju ili donesu odluku da napuste svoje grešne navike.

Reforma kod ljudi je veoma potrebna, ali reforma izvršena pod uzbuđenjem retko će nadživeti uzbuđenje iz kojeg je nastala. Ona podseća na ranu jutarnju rosu koja brzo nestaje. Obraćanja proizvedena pokretanjem osećanja kroz pričanje anegdota i senzualne pesme ne nose otisak neba, već čovekove ruke. Rad na srcu je ono što je potrebno. Stanje srca reguliše život. Grešniku treba da bude jasno definisano da bi shvatio šta je greh, da bi mogao razumno da se pokaje za greh, a to je pokajanje zbog kršenja Očevog zakona. Kad se ovo u potpunosti shvati razumom, posejano je seme za istinsko i temeljno obraćenje.

Mnoštvo različitih vera će se pojaviti u ovim poslednjim danima i čućemo uzvike: „Evo ga ovde! Evo ga onde!“ [Luka 17,21] Takvi su našli neki drugi put za grešnika, a ne biblijski put koji uči da su pokajanje pred Bogom zbog kršenja Njegovog zakona i vera u Iskupitelja Isusa Hrista jedina vrata kroz koja grešnik može da uđe. Neka um i srce budu prožeti principima Božjeg zakona. Tada će se pokoriti Njegovim svetim zahtevima, i broj kockara će se smanjiti i čaša vina će se ostaviti.

Među nama postoji veoma mnogo slučajeva kada su ljudi izopačenog apetita i loših navika izvedeni pred

Božji zakon, pravo ogledalo, pokazani su im nedostaci koji postoje u njihovom moralnom karakteru, a zatim im je ukazano na iskupljujuću krv rassetog Otkupitelja kao jedinog leka za greh. Nihova moralna osetljivost je probuđena.

Oni su navedeni da oseće svoje ljudske slabosti kada su bili izloženi iskušenjima. Osećali su da bi ih vera u istinu jedino mogla spasiti. Prihvatili su sadašnju istinu. Oni su zaista bili istinski obraćeni. Održavali su svoj integritet u okolnostima velike opasnosti i čuvali svoje haljine neopoganjenim. Održavajuća snaga istinske istine u srcu otkrila je strogi integritet karaktera i pravu moralnu vrednost. Oni nemaju emocionalnu religiju. Oni nemaju površinski rad. Pronašli su pravo kameno tlo. Istinski unutrašnji princip karakteriše njihov život. Oni stoje na uzdignutoj platformi svetog Božjeg zakona i verom prihvataju otkupljujuću Hristovu krv koja ih čisti od greha.

David je zgrešio. Prestupio je Božji zakon. Bog je poslao proroka da ukori i osudi Davida za njegov veliki greh. Ovaj prorok nije pevao Davidu senzualne pesme; niti mu je pričao jednostavne šaljive anegdote. On je pred njime figurativno predstavio njegov slučaj i pustio Davida da sam sebi izrekne presudu, a onda je rekao: „Ti si taj“. [2. Sam. 12,1-7]

David se pokajao pred Bogom, čiji je zakon prekršio i molio je Boga za oprostaj u ime Hristove krvi. Pogledajte ljude koji su se navodno obratili pod uzbuđenjem osećanja. Oni se nisu susreli sa velikim moralnim ogledalom, Božjim zakonom, koji im otkriva nedostatke u njihovom karakteru. Božji zakon im je predstavljen kao jaram ropstva za razliku od slobode Jevandelja. Zar ne mogu ovi ljudi da pročitaju u Reči Božjoj sami za sebe: „Jer gde nema zakona, nema ni

prestupa“? [Rimljanima 4,15] Oni nisu svesni obaveznosti zahteva Božijeg zakona; kao prirodnu posledicu oni nemaju osetljivu savest prema grehu. Oni nemaju fiksirani princip. Takve hrišćane možemo videti svuda po crkvama - vidimo ih danas ovakve, a sutra onakve. Neka ih privuku bogatstvo i slava, i njihova osećanja, na koje se uticalo, će se promeniti. Ne postoji žrtva osećanja ili savesti koje ova klasa lažnih obraćenika neće učiniti da bi stekla dobit.

Da li će takvi ceniti biblijski standard istinske pobožnosti? Nikada! Nikada! Oni su nezdravi u srcu. Čim se pojave iskušenja, kada se mora doneti odluka da li će se slediti sklonost ili princip, vi ćete videti da nema čvrstine kada je ona zaista potrebna. Ako se ne odreknu svog Gospoda poput Jude ili ne prodaju svoju čast poput [Benedikta] Arnolda, to je zato što nisu bili u iskušenju da to učine. O, koliko mnogo treba ceniti pravog istinskog hrišćanina! Takav će biti odan Bogu i veran svom Spasitelju, živeće život nesumnjive čistote, negujući navike najstrože umerenosti, svakodnevno proučavajući reč Božju, ozbiljan i veran dužnostima, koji se ne umara čineći dobro, napredujući do pune visine rasta u Isusu Hristu. Koja obuka ili obrazovanje mogu da se uporede sa pripremom ljudi da budu poslušni Božjem zakonu, izgovorenom sa Sinaja i urezanom u kamen?“ (Ellen G. White, Lt19a-1875)

Elen Vajt upozorava na sklonost čoveka da se oslanja na druge koji će da misle umesto njega samog:

“Sada je odlučan Sotonin cilj da odvrati naš pogled sa Isusa, da usmeri ljude da gledaju na čoveka, da veruju u čoveka i da ih nauči da očekuju pomoć od čoveka.” (EGW, Testimonies for Ministers and Gospel Workers, 93)

“Sotona stalno nastoji da obrati pažnju na čoveka umesto na Boga. On navodi ljude da gledaju na biskupe, pa-

store i profesore teologije kao na svoje savetnike, umesto da sami istražuju Sveto pismo da bi saznali svoju dužnost. Tada, upravljajući umovima ovih vođa, on može po svojoj volji da utiče na mnoštvo. (EGW, GC 595)

Elen Vajt ukorava ispovedanje tajnih greha drugoj osobi, što je odlika mnogih savremenih protestanata:

“Pokazano mi je da mnoge ispovesti nisu trebale nikada biti izrečene da ih čuju smrtnici; jer rezultat je takav, kakav ograničeno rasuđivanje smrtnih bića ne može da shvati. Semena zla su posejana u umovima i srcima onih koji čuju, i kada oni budu u iskušenju, ova semena će proklijati i doneti plod, i isto tužno iskustvo će biti požnjeveno, zato što, misle oni koji su u iskušenju - “Ovi gresi ne mogu biti tako tragični; zar oni koji su se ispovedili, dugogodišnji hrišćani, ne rade ove iste stvari?” Na taj način otvoreno priznanje tajnih greha u skupštini postaje miris smrti za smrt, a ne miris života za život. Nadam se da niko neće i dalje misliti da se Božje odobravanje može zadobiti ispovedanjem greha ljudskim bićima ili da u tome ima neke naročite vrline. ... Svoje tajne grehe ispovedite samo pred Bogom. Zablude i zastranjanja svoga srca priznajte Onome koji savršeno zna kako treba da tretira vaš slučaj.” (EGW, T5 645, 648, 1889)

“Svako sam za sebe treba da ima praktično iskustvo vere u Boga. Neka nijedan čovek ne postane tvoj ispovednik. Otvori srce Bogu. Reci Njemu svaku tajnu svoje duše. Iznesi pred Njega svoje teškoće, male i velike, i on će ti pokazati izlaz iz njih.” (EGW, GV 418.3)

“Gospod nije načinio nijedno ljudsko biće ispovednikom za grehe koje su drugi učinili. ... Neka oni koji su zgrehšili priznaju svoju krivicu Bogu. Neka se pokaju i vrate Njemu. Ako tako čine, onda mogu biti od neke pomoći

onima za koje pretpostavljaju da greše. Neće više biti lešinari, hraneći se greškama drugih.” (EGW, Lt176, 1901)

Elen Vajt kritikuje zabave i zloupotrebu muzike:

“Zabave uzbuđuju um, ali ono što izvesno sledi je depresija.” (EGW, HR March 1, 1872, par. 5)

“Oni žude za muzikom, a sotona zna veoma dobro preko kojih čula će najlakše zabaviti i očarati um da ne bi čeznuo za Hristom. ... Muzika, kad se ne zloupotrebljava, predstavlja veliki blagoslov, ali kad se pogrešno upotrebi ona je strašno prokletstvo. Ona uzbuđuje, ali nam ne daje onu snagu i hrabrost koje hrišćanin nalazi samo pred prestolom milosti dok smerno iznosi svoje potrebe i uz uzdahe i suze usrdno moli za nebesku snagu da bi se odupro teškim napastima neprijatelja. Sotona odvodi mlade u svoje ropstvo. O, kojim bi ih rečima mogla navesti da se otrgnu iz kandži njegovog zaluđivanja! Kao vešti čarobnjak, on ih lukavo namamljuje u propast. ... Videla sam da je Sotona zaslepio umove mladih da ne mogu shvatiti istine Božje reči.” (1T 496-497)

“Sotona će učiniti da muzika postane zamka načinom na koji se izvodi.” (EGW, Letter 132)

“Davidov ples u radosti dubokog poštovanja pred Bogom citiraju ljubitelji zadovoljstva da bi opravdali moderni ples ovog vremena, ali nema osnove za takav argument. ... Muzika i ples u radosnoj hvali Bogu prilikom prenošenja kovčega zaveta nisu imali ni najmanje sličnosti sa raskalašnošću savremenog plesa. Prvi je težio sećanju na Boga i uzvisivao Njegovo sveto ime. Drugi je sotonino oruđe koje navodi ljude da zaborave na Boga i koje ga sramoti.” (EGW, PP 707.2)

“Biće vikanja sa bubnjevima, muzikom i plesom. Čula razumnih bića postaće tako zbrkana da im se ne može poveriti donošenje ispravnih odluka. A to se naziva

podsticajem Svetoga Duha. Sveti Duh se nikada ne otkriva takvim metodama, u takvoj ludoj buci. To je izmislio sotona da bi prikrivio svoje lukave metode za poništavanje uticaja čiste, iskrene, uzdižuće, oplemenjujuće, posvećujuće istine za ovo vreme. ... Ljudi su postajali uzbuđeni i njima je upravljala sila za koju se mislilo da je sila Božja.” (Lt 132, 1900, par. 22,23,25)

Elen Vajt upozorava na iskušenje traženja dokaza zajednice sa Bogom u bavljenju sobom i svojim osećanjima:

“Utisci i osećanja nisu nikakav dokaz da je čovek vođen od Gospoda. Sotona će, ako se na njega ne posumnja, pružiti i osećanja i utiske.” (EGW, 1T 413.1)

“Drugi padaju u još opasniju grešku. Njima upravljaju impulsi. Njihove simpatije su pokrenute i oni smatraju ovaj polet osećanja kao dokaz da su prihvaćeni od Boga i obraćeni. Ali principi njihovog života nisu promenjeni...” (EGW, Ms 55, 1910, par. 4)

“Zdrav i uspešan čovek, koji iz dana u dan polazi na posao radosna duha dok zdrava krv kola njegovim venama, ne privlači svojim zdravljem pažnju onih koje susreće. Zdravlje i snaga prirodno su stanje njegovog života i on je jedva i svestan da uživa tako veliki blagoslov. Isti slučaj je i sa istinski pravednim čovekom. On nije svestan svoje dobrote i pobožnosti.” (Elen Vajt, Biblijsko posvećenje 11)

“Verni Svedok kaže da baš tada kada mislite da ste u najboljem položaju i da napredujete, da vam baš tada sve nedostaje.” (EGW, 3T 257.3, 1873)

“Mi smo opravdani verom. Duša koja razume smisao ovih reči nikada neće biti zadovoljna sobom.” (6BC 1109)

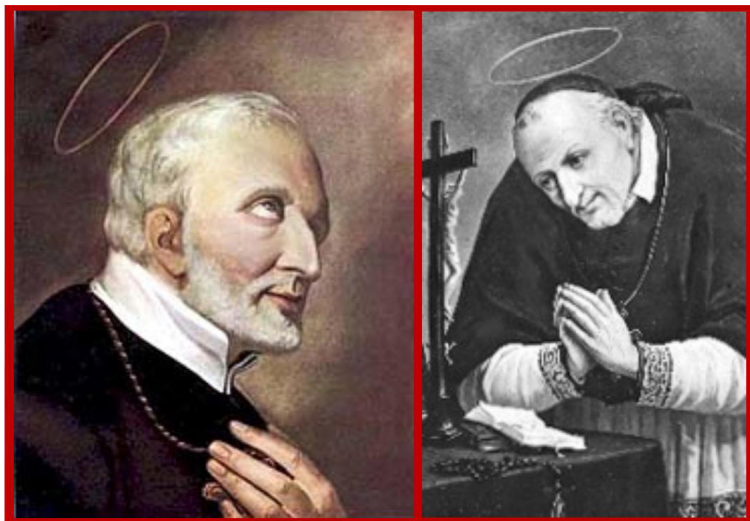
“Dok budete gledali iznad sebe, neprekidno ćete imati osećanje slabosti ljudske prirode.” (DA 493.3)

“Nikada ne bismo smeli da ostanemo zadovoljni svojim sadašnjim stanjem i prestati na napredujemo govoreći: Spasen sam! Kad smo ispunjeni tom mišlju, pokretačka snaga da stražimo, da se molimo i iskreno trudimo da bismo napredovali ka uzvišenim ciljevima posustaje. Neće se naći nijedne posvećene usne koje izgovaraju ove reči sve dok Hristos ne dođe i ne uđemo na vrata Božjega grada. Tada sa punim pravom možemo dati slavu Bogu i Jagnjetu za večno izbavljenje. Sve dok je čovek pun slabosti - zbog toga što ne može spasti samog sebe - ne bi trebalo da se usudi da ikada kaže: “spasen sam.” (EGW, Hristove očigledne pouke 314)

“Hristos može da spase samo onoga koji je upoznao sebe kao grešnika. Kada uvidimo svoju potpunu bespomoćnost i kada se odrekneмо samopouzdanja, možemo da se doхватimo božanske sile.” (MHH 265.1)

Elen Vajt upozorava na lažnu poniznost:

“Čovek sam po sebi nije u stanju da spozna svoje zablude. “Srce je prevarno više svega i opako; ko će ga poznati.” (Jeremija 17,9) Ustima se može priznavati siromaštvo duha, a da srce to ipak ne prizna. Dok govorimo Bogu o svom duhovnom siromaštvu, srce može da gori uobraženošću da je zbog svoje poniznosti i uzvišene pravednosti dostojnije od drugih.

Međutim, pravu predstavu o svom stanju možemo steći samo na jedan način; ako stalno gledamo u Hrista. Tako visoko mišljenje o svojoj pravednosti ljudi imaju samo zato što ne poznaju Hrista. Dok razmišljamo o Njegovoj čistoti i uzvišenosti, tek tada u pravoj svetlosti vidimo svoje slabosti, nedostatke i svoje siromaštvo. Postajemo svesni da smo izgubljeni i beznadni, odeveni u odeću samopravednosti, kao i svi ostali grešnici. Uviđamo da se sopstvenom dobrotom i pobožnošću nikad ne bismo spasli, već samo neizmernom Božjom milošću.” (Hristove očigledne pouke, str. 159)

Elen Vajt ne laska adventističkoj zajednici niti kultu crkvene uprave:

“Ako crkva, koja je imala veliko videlo i veliko iskustvo, dopusti sinu prevare i laži da se uvuče u njene redove, ta će crkva odbaciti vest Gospodnju i prihvatiti najnelogičnija tvrđenja i lažne pretpostavke i teorije. Sotona se ismeva njihovoj bezumnosti, jer tačno zna šta je istina. Mnogi će stajati na našim katedrama

sa buktinjom lažnog proroštva u rukama, koja je zapaljena paklenom buktinjom sotone. Ako se izabere sumnja i neverstvo verni propovednici će biti udaljeni od naroda koji misli da mnogo zna. Hristos kaže kad bi i ti znao u ovaj dan šta je za mir tvoj ali je sad sakriveno od očiju tvojih (Luka 19, 42)." (EGW, TM 410)

"Ukoliko se Crkva, koja je sada prožeta duhom odmetništva, ne pokaje i ne obrati, moraće da jede plodove svojih dela sve dok se ne zgadi sama sebi." (8T 250.3)

"Takva vrsta ljudi će se uvek boriti protiv uputstava Duha Božjeg, a naročito protiv ukora. Oni ne žele da ih neko uznemirava." (EGW, 3T 361.1)

"Mišljenja sam sada da Svedočanstva neće živeti u Božjem narodu. Ona će biti uklonjena. Ja imam određenu svetlost povodom tog pitanja, ali ne mogu je sada dati. Hristos je rekao: "Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi." (Jovan 16,12)" (2LtMs, Lt 16, 1875, par. 13)

"Gospod danas ne radi da bi mnoge duše priveo istini zbog članova zajednice koji se nikada nisu obratili, kao i zbog onih koji su jednom bili obraćeni, ali su zatim ponovo upali u raniji greh i otpadili se. Kakav uticaj mogu imati na nove obraćenike ovi neposvećeni članovi? Neće li oni učiniti nedelotvornom vest Božju koju treba da objavljuje Njegov narod?" (6T, 370)

"Gospod ne traži odobrenje onih na odgovornim položajima kada On želi da upotrebi izvesne pojedince kao svoje zastupnike za objavu istine. Nego će On upotrebiti onoga koga On hoće." (RH July 23, 1895, par. 1)

"Ali, Gospod će upotrebiti za dovršenje svojeg dela sredstva koja mi sada ne vidimo. On će podignuti između običnog naroda ljude i zene da rade na Njegovom delu, kao što je ranije pozvao ribare da budu Njegovi učenici. Uskoro će doći do velikog probuđenja koje će

iznenaditi mnoge. Oni koji ne shvataju potrebu onoga što treba da se uradi, ostaće po strani, a nebeski vesnici će raditi sa onima koji se nazivaju obični ljudi, osposobljavajući ih da nose istinu u mnoga mesta. Sada je vreme za nas da se dignemo i da radimo šta možemo.” (Loma Linda Messages, Unabrigdes Edition, pp. 131, 132)

“Nije važno po kome je svetlo poslano, mi treba da otvorimo naša srca da ga primimo u Hristovoj poniznosti, ali mnogi to ne rade.” (GW 301)

“Gospod često radi tamo gde ga mi najmanje očekujemo. On nas iznenađuje otkrivenjem Njegove sile kroz oruđe svoga vlastitog izbora, dok On prolazi pokraj ljudi koje smo mi smatrali onima kroz koje treba doći svetlo.” (TM 106)

Elen Vajt upozorava na opasnost savremenih sotonskih čuda:

“Bilo mi je pokazano da će kroz spiritizam i mesmerizam ovi moderni čudotvorci činiti ista čuda koja su bila vršena od našeg Gospoda Isusa Hrista, i mnogi će verovati da su sva silna dela Božjeg Sina kada je bio ovde na zemlji, bila vršena pomoću ove iste sile.” (EGW, EW 59.2, 1850)

“Božja reč kaže da će sotona činiti čuda. On će činiti da se ljudi razboljevaju, a onda će ih iznenada osloboditi svoje sotonske sile. Tako će se smatrati da su izlečeni.” (EGW, Letter 57, 1904)

“Ljudi će biti prevareni stvarnim čudima, koja će sotonska oruđa zaista moći da čine, a ne onima koja izgleda da čine.” (EGW, GC 553)

“Sotona se neće pojaviti samo kao ljudsko biće, već će on imitirati Isusa Hrista, a svet koji je odbacio istinu

primiće ga kao Gospodara nad gospodarima i Cara nad carevima.” (EGW, 5BC 1105.8)

“Sotona se bori da stekne svaku prednost ... Prerušen u anđela svetlosti on će hodati zemljom kao čudotvorac. Predivnim rečima on će predstaviti uzvišena osećanja; izgovaraće dobre reči i činiće dobra dela. Hristos će biti imitiran. Ali u jednoj tački biće istaknuta razlika - Sotona će odvrćati ljude od Božjeg zakona. Bez obzira na to, on će tako dobro falsifikovati pravednost da bi, ako to bude bilo moguće, prevario i same izabrane. Krunisane glave, predsednici, vladari na visokim mestima će se pokloniti njegovim lažnim teorijama.” (EGW, Fundamentals of Christian Education, 471, 472, 1897)

“Ako bolujete od tvrdoglavosti srca, i usled oholosti i uverenja u vlastitu pravednost ne priznajete svoje pogreške, bićete ostavljeni sotoni da vas kuša... Mnoštvo zamki koje su svojstvene poslednjim danima okružiće vas i vi ćete promeniti vođu a da ni sami toga nećete biti svesni.” (EGW, RH December 16, 1890, par. 19)

Elen Vajt otkriva važnost lične zajednice sa Bogom:

“Članak koji je napisan pod nadahnućem Svetoga Duha i potvrđen od anđela, na isti način ostavlja dubok utisak na čitaoca. Ali ako autor jednog teksta ne živi na slavu Božju i nije Mu posvećen, tada anđeli primećuju taj nedostatak sa žaljenjem. Oni se odvrćaju od toga i ne ostavljaju utisak na čitaoca jer Bog i Njegov Duh nisu u tome. Reči su dobre, ali one ne sadrže izgrađujući uticaj Božjeg Duha.” (PH016 29.1)

“Najveće pobede koje je izvojevalo Božje delo nisu došle kao plod zamršenog dokazivanja, velikih sredstava, silnog uticaja ili obilja novca. One su zadobijene u čekaonici Božjoj, kad se ljudi u usrdnoj borbi vere

hvataju jake ruke Svemogućeg. Kad se Jakov u svojoj usamljenosti, potpuno slomljen i savladan, našao u krajnje beznadežnom položaju, on je u najusrdnijoj molitvi izlio svoju dušu pred Bogom. Anđeo Božji sa kojim se u agoniji svoje duše borio rekao je: „Pusti me,” ali se Jakov nije dao odbiti. Pogođen snažnim udarcem i pateći od oštrih fizičkih bolova, Jakov je svoje preklinjanje uporno nastavio sa smelošću koju može dati samo živa vera: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš!” (EGW, 4T 443.2)

“Uspeh rada za Hrista ne zavisi toliko od broja niti od sposobnosti koliko od čistote namere, istinske jednostavnosti i usrdne, čiste vere.” (EGW, DA 370.3)

“Oni ljudi koji nisu pozvani od Boga su uglavnom oni koji su najviše sigurni u to da su pozvani i da je njihovo delo veoma značajno. Oni odlaze na polje i uopšte ne vrše dobar uticaj.” (EGW, EW 98.1)

“Vrednost našeg dela ne sastoji se u podizanju buke u svetu, revnosti, vatrenosti i radu u svojoj sili. Vrednost našeg dela u srazmeri je sa primanjem Svetoga Duha. ... Moraš umreti sebi, ili će tvoje životno delo biti bezuspešno.” (EGW, Ms 38, 1895, par. 26)

“Kada imamo ljude posvećene kao Ilija, i koji poseduju veru kao što je on imao, videćemo da će nam se Bog otkriti kao što je to činio svetim ljudima od davnina. Ako imamo ljude, koji, dok priznaju svoje nedostatke, vape Bogu, kao što je to činio Jakov, videćemo iste rezultate. Sila će doći od Boga kao odgovor na molitvu vere. Ali malo je vere u svetu. I kako možemo očekivati veću moć, i da će se Bog otkriti ljudima, kada se Njegova reč nerado čuje, i kada srca nisu posvećena istinom?

Ljudi koji nisu ni upola obraćeni, koji su samopouzdana i samodovoljni po karakteru, drugima propovedaju istinu. Ali Bog ne radi s njima, jer oni nisu sveti u

srcu i životu. Oni ne hode ponizno sa Bogom. Moramo imati obraćene službenike, i onda ćemo videti svetlost Božju i Njegovu moć koja pomaže svim našim naporima.” (EGW, GW92 21.1)

Elen Vajt iznosi tvrdnje u prilog tri ličnosti Božanstva, a protiv shvatanja da je Isus postao Sin Božji tek otelovljenjem:

“Hristos nije težio da Ga smatraju velikim, a ipak je bio Veličanstvo Neba, jednak po dostojanstvu i slavi beskonačnom Bogu. On je bio Bog koji se manifestovao u telu. ... On nije bio Otac, ali u Njemu je prebivala sva punina Božanstva telesno ... “ (Letter 8a, 1890, pp. 2, 3.)

“Sin Božji je postao Sin čovečji.” (Ms45, 1892.2)

“Kao Sin čovečji, On nam je dao primer poslušnosti. Kao Sin Božji, On nam daje snagu da poslušamo.” (DA 24)

“Postajući čovekova zamena, Hristos nije manifestovao svoju moć kao Sin Božji, već je svrstao sebe među sinove čovečije.” (Confrontation 44.1)

“Sveti Duh je Utešitelj, u Hristovo ime. On oličava Hrista, a ipak je zasebna ličnost.” (20MR 324)

“Otac se ne može opisati zemaljskim stvarima. Otac je punina Božanstva i nevidljiv je smrtnim očima. Sin je sva punina Božanstva manifestovana. Reč Božija proglašava Ga „Ekspresijom slike Njegove ličnosti“. ... Utešitelj kojeg je Hristos obećao da će poslati nakon što se vazneo na nebo jeste Duh u svojoj punini Božanstva, čineći manifestovanom silu božanske blagodati svima koji prihvataju i veruju Hrista kao ličnog Spasitelja. Postoje tri žive ličnosti nebeskog tria; u ime ovih triju velikih sila – Oca, Sina i Svetoga Duha – oni koji primaju Hrista kroz živu veru su kršteni, a ove sile će saradivati sa poslušnim podanicima neba u njihovom naporu da žive novi život u Hristu.” (BTS March 1, 1906, par. 1-2)

Elen Vajt ne pridaje veći značaj suboti no drugim Božjim zapovestima:

”Ne smatrajte da ste, u razgovoru sa ljudima, dužni da iznosite dokaze u prilog subote. Ako ljudi to spomenu, recite im da to sada nije vaš zadatak. Ali kada Bogu predaju svoja srca, misli i volju, biće spremni da donesu nepristrasan sud o tim svećanim, probnim istinama.” (EGW, Letter 77, 1895.)

”Hrišćani prošlih generacija su se držali nedelje misleći da tako drže biblijsku subotu, a i sada ima pravih hrišćana u svakoj crkvi, koji iskreno veruju da je Bog uspostavio nedelju kao dan za bogoslužjenje. Bog prihvata njihovu iskrenost i integritet. Ali kada držanje nedelje bude nametnuto državnim zakonom i svet bude prosvetljen istinom o pravoj suboti, tada ko god bude kršio naredbu Božju, da bi poštovao učenje Rima, na taj način će uzdizati papstvo iznad samoga Boga.” (EGW, LF 185.6)

Elen Vajt otkriva duh zakona, da su bitni motivi srca:

”U očima Božjim nije toliko značajna veličina rezultata koje ostvarujemo, koliko naše pobude. On više ceni dobrotu i vernost, nego veličinu ostvarenog dela.” (2T 510.2)

”Pri pažljivom proučavanju pokazaće se da mnogi postupci koji važe kao dobra dela, čak kao dobročinstvo, proističu iz rđavih pobuda.” (2T 511.2)

”Apostol naglašava da nas na davanje treba da pokreću više pobude, a ne samo ljudsko saosećanje.” (3T 391.3)

”On može da se razmeće velikom darežljivošću, ali ako se pri tom rukovodi drugim pobudama, a ne pravom ljubavlju, on može i sve svoje imanje da razdeli siromašnima a da ipak ne zasluži Božje odobravanje.

U svojoj revnosti on može stići čak i do mučeničke smrti; ali ako mu nedostaje zlato ljubavi, Bog će ga smatrati obmanutim zanesenjakom ili slavoljubivim licemerom.” (AA 318.2)

“Pazite da se ne povodite za svojim pobudama nazivajući to Svetim Duhom. Nekima preti opasnost u tom pogledu.” (8T 296.1)

“Moraš stražiti, moraš se moliti, moraš razmišljati, moraš ispitivati svoje pobude i postupke.” (2T 564.2)

Elen Vajt otkriva svrhu nevolja:

“U svom providenju Gospod dovodi ljude u položaj gde mogu da se provere njihove moralne snage i otkriju pobude kojima se oni rukovode u svom radu kako bi ono što je dobro u njima mogli da učine još boljim, a ono što nije dobro da odbace. Bog želi da se Njegove sluge upoznaju sa pokretačkim mehanizmom morala u svom srcu. Da bi to postigao, On dozvoljava da često prolaze kroz oganj teških iskušenja, ali ne da u toj vatri izgori, nego da se očiste. ... Ako ne možemo da izdržimo to proveravanje, šta će biti s nama u vreme nevolje? Ako svaki uspeh ili patnja u životu otkrivaju pritvorstvo, oholost ili sebičnost koji se kriju u našem srcu, šta će biti s nama kad Bog bude ognjem kušao svako ljudsko delo i otkrivao tajne svakog srca? Oni koji poseduju istinske vrline nikad se ne plaše proveravanja. Ako nerado prihvatamo da nas Gospod proverava, znači da je naše duhovno stanje veoma ozbiljno.” (4T 84.4, 85.1,2)

“Bog šalje probe da bi se pokazalo ko će verno odoleti iskušenjima. On sve ljude dovodi u težak položaj da bi video da li će se osloniti na silu koja je van i iznad njih samih. Svi imaju prikrivene crte karaktera koje će kroz patnju izaći na videlo. Bog dozvoljava da oni koji su samopouzdana budu bolno kušani kako bi uvideli svoju bespomoćnost.” (7T 210.3)

“Mi moramo savladati svoju gordost, sebičnost, rđave strasti i zadovoljstva ovoga sveta. Zbog toga nam Bog upućuje patnje da bi nas iskušao i isprobao i da bi nam pokazao da te rđave osobine postoje u našem karakteru.” (3T 115.1)

“Bog rešeta svoj narod, proveravajući namere i pobude pojedinaca. Mnogi će se pokazati kao pleva, a ne kao pšenica - pošto u njima nema nikakve vrednosti.” (Lt 1a, 1872, par. 16)

Ovi citati Elen Vajt otkrivaju najveću moguću svetlost koju je Bog i jednoj crkvi dao u ovo vreme. Pojedini evanđeoski hrišćani su mi na ovakve citate odgovarali da im oni ne znače ništa iako su odgovor na njihova iskušenja, jer im je samo Sveto pismo autoritet, a nije im autoritet Elen Vajt. Ja im odgovaram da ni meni nije Elen Vajt autoritet već Sveto pismo. Ali je Elen Vajt najveća svetlost ili, drugim rečima, najveće objašnjenje istine za ovo vreme.

Šta je veći autoritet u Svetom pismu? Da li kada Bog ispisuje deset zapovesti na kamenim pločama ili kada ih Mojsije objašnjava?

Bog je veći autoritet kada kaže u Dekalogu: “Ne čini preljube” (2.Mojsijeva 20,14), ali Mojsije daje veću svetlost kada objašnjava da Božji zakon gleda na same motive srca: “I da se ne zanosite za srcem svojim i za očima svojim, za kojima činite preljubu;” (4.Mojsijeva 15,39)

Dok Bog piše na pločama: “Ne ubij” (2.Mojsijeva 20,13), Mojsije objašnjava smisao te zapovesti: “Ne idi kao opadač po narodu svom, ... Nemoj mrzeti na brata svog u srcu svom; ... Ne budi osvetoljubiv i ne nosi srdnju na sinove naroda svog; nego ljubi bližnjeg svog kao sebe samog; ja sam Gospod.” (3.Mojsijeva 19,16-18)

Dakle, iako je svetlost otkrivena kroz Mojsijeve reči veća, ona jeste u skladu sa zapovestima Dekala-

loga i predstavlja zapravo samo jasnije i veće objašnjenje Dekaloga, ali ne i veći autoritet od Božjih reči.

Svrha propovednika i proroka je da daju veća objašnjenja istine, adekvatna konkretnim iskušenjima onih kojima oni iznose poruku, ali to ne znači da su ta objašnjenja veći autoritet, iako jesu veća svetlost objašnjenja:

“I čitahu knjigu, zakon Božji, razgovetno i razlagahu smisao, te se razumevaše šta se čitaše.” (Nemija 8,8)

Isto tako Isus Hristos jeste veća svetlost za ljude kada je bio na Zemlji, ali On se svo vreme poziva na Stari zavet kao autoritet istine. Jednom prilikom, po svom vaskrsenju, on sakriva od učenika na putu za Emaus da je Hristos jer želi da Njegovi učenici na osnovu Svetog pisma, a ne na osnovu Njegove pojave, sami dođu do zaključka da je On trebao da umre za grehe sveta i ustane iz mrtvih:

“I On im reče: O bezumni i sporog srca za verovanje svega što govoriše proroci! Nije li to trebalo da Hristos pretrpi i da uđe u slavu svoju? I počevši od Mojsija i od svih proroka kazivaše im šta je za Njega u svemu pismu. ... Tada se njima otvoriše oči i poznaše ga.” (Luka 24,25-31)

Zapazimo da je autoritet Starog zaveta veći autoritet od nekoga ko bi iz mrtvih ustao:

“A on reče: Ne, oče Avraame! Nego ako im dođe ko iz mrtvih pokajaće se. A Avraam reče mu: Ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati.” (Luka 16,30-31)

Isto tako sami apostoli, iako objavljuju Jevanđelje rečima koje su veća svetlost i jasnije objašnjenje istine od one koja je otkrivena u vreme Starog zaveta, ne smatraju Novi zavet većim autoritetom istine u odnosu na knjige Starog zaveta, pa zato pohvaljuju

one vernike koji spisima Starog zaveta proveravaju istinitost onoga što im oni sami propovedaju:

“Ovi pak bijahu plemenitiji od onih što žive u Solunu; oni primiše reč sa svim srcem, i svaki dan istraživahu po Pismu da li je to tako” (Dela 17,11)

Potrebe za većom i aktuelnom svetlošću nisu prestale sa odlaskom apostola već su prorečene kao posebna karakteristika poslednjeg vremena, zbog izuzetno teških i lukavih iskušenja:

“I posle ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši viđati utvare. I na sluge ću i na sluškinje u one dane izliti duh svoj; I učiniću čudesa na nebu i na zemlji, krv i oganj i pušenje dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mesec u krv pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji.” (Joil 2,28-31)

Dar proroštva je preporučan kao posebno potreban upravo zato što je odgovor na potrebu, na iskušenja koja nekoga snalaze:

“Držite se ljubavi, a starajte se za duhovne darove, a osobito da prorokujete. ... A koji prorokuje govori ljudima za popravljnje i utehu i utvrđenje. A sad, braćo, ako dođem k vama jezike govoreći, kakvu ću korist učiniti ako vam ne govorim ili u otkrivenju, ili u razumu, ili u proroštvu, ili u nauci? ... A ako svi prorokuju, i dođe kakav nevernik ili prostak, bude pokaran od svih i suđen od svih. I tako tajne srca njegovog bivaju javljene, i tako padnuvši ničice pokloniće se Bogu, i kazaće da je zaista Bog s vama. Šta će se dakle činiti, braćo? Kad se sabirate svaki od vas ima psalam, ima nauku, ima jezik, ima otkrivenje, ima kazivanje; a sve da biva na popravljnje. ... Zato, braćo moja, starajte se da prorokujete...” (1.Korinćanima 14,1,3,6,24-26,39)

Tako i spisi Elen Vajt jesu danas dati u skladu sa Božjim obećanjem u Joil 2,28-29 kao najveća svetlost za ovo vreme, ali Sveto pismo je uvek bilo i ostalo najveći autoritet istinitosti svakog otkrivenja da li je ono od Boga ili nije.

Dakle, poštovani Tine Jelačiću, odgovor na Vaša pitanja postoji i svima nam je na raspolaganju, ali se kao reakcija većine ljudi može uzeti primer bogatog mladića, koji se okrenuo i otišao od Isusa, jer je imao svoje blago koje je smatrao dragocenijim od onoga koji mu je ponudio Isus:

“Reče mu Isus: Ako hoćeš savršen da budeš, idi i prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom. A kad ču mladić reč, otiđe žalostan; jer beše vrlo bogat.” (Matej 19,21-22)

Jedini način da čovek pobedi ovo iskušenje jeste da ne pita sebe i svoje srce šta ono želi, već da uzdigne Isusa na presto svog srca i da u Njemu, a ne u sebi, nađe snagu za život po Božjoj volji.

Oni ljudi koji su čitav život ugađali svome Ja, svojoj želji za užitkom, oni su to de mere razvili svoj veliki Ego, da im je sopstvena želja za užitkom vrhovni bog i zakon. Oni koji su navikli da pitaju svoje Ja, i da sebe više cene nego Hrista, teško mogu prevariti svoje srce i okrenuti se ka Gospodu. Godine neprestanog hranjenja svoga Ja sa užicima je zacementiralo njihovu volju i pogled ka sebi samima, i samo uz težak napor svoje volje mogu svoj pogled uzdanja podići sa sebe ka Gospodu i poslušati Isusove reči:

“Ako ko hoće za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je.” (Matej 16,24-25)

“Ako ko dođe k meni, a ne mrzi na ... samu dušu svoju, ne može biti moj učenik.” (Luka 14,26)

Miloš Bogdanović,
mishabogdanovic@gmail.com

REPLIKA NA PRVI ODGOVOR TINA JELAČIĆA

> *Dragi Miloše, želim vas nešto pitati. Jeste li osobno upoznali Isusa Krista i da li On poznaje vas, i da li On živi u vama?*

Dragi Tine, zašto to pitate to pitanje kada moj odgovor ne može biti relevantan?!

Koliko ljudi ste do sada sreli koji tvrde da su upoznali Isusa i da On živi u njihovim srcima, a onda ste primetili da njihov bezakoni život otkriva da će im Isus jednoga dana zaista reći:

“Nikad vas nisam znao. Idite od mene koji činite bezakonje.” (Matej 7,23)

Zapazite, dragi brate, da se tu radi o ljudima koji su duboko uvereni da imaju zajednicu sa Isusom, pa im Isus ipak kaže da ih nikada nije poznavao.

Pogledajte ceo kontekst tih reči:

“Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima. Mnogi će mi reći u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao. Idite od mene koji činite bezakonje.” (Matej 7,21-23)

Dakle, zašto pitati ljude da li su nanovo rođeni od Boga odozgo, kada njihov odgovor, njihovi doživljaji i osećanja nisu merodavni?!

> *Molim se za vašu dušu. Tin Jelačić*

Kome se molite, razmislite dobro, jer Vi ne otkrivajte bitnost poznanja Onoga kome se molite samim tim što ne smatrate da je bitno što ljudi koji slušaju Vašu evangelizaciju već prirodno imaju iskrivljeno poznanje Isusovog karaktera.

> *Spasenje i vječni život je u Isusu Kristu, Miloš i samo u Njemu.*

Tačno, ali u kog Hrista verujemo? Ako već mene pitate *“Jeste li osobno upoznali Isusa Krista”* mogu li ja Vas da pitam, ako ste lično upoznali Isusa Hrista, kog Isusa ste upoznali?

Kakav je to Isus koga ste Vi upoznali?

U svom tekstu sam Vam naveo dve suprotne predstave o Isusu, od kojih je jedna predstava od savremenih baptista, koja je lišena zahteva zakona. To je bezakoni Isus od koga ljudi traže da zadovolji njihove grešne želje. Za takve vernike Isus kaže da ih nikada nije poznao, jer krše Njegov zakon.

Druga je predstava o Isusu koja je u skladu sa doktrinom adventističke crkve, koja zakonom ukorava grešne želje i od koje vernici vaze rasterećenje od grešnih želja, a ne njihovo zadovoljenje.

To je jako velika razlika.

Šta ste mi Vi napisali kao odgovor na to moje upozorenje o bitnosti ispravne predstave o Onome kome se molimo?

> *Odgovor i rješenje za svakog čovjeka na svijetu nije u adventizmu, baptizmu, i bilo kojem -izmu ili bilo kojoj Crkvi ili vjerskoj organizaciji.*

Izvinite dragi brate, ali ove Vaše reči se kose sa Pismom koje nedvosmisleno jasno govori o crkvi koja je *“crkva Boga živoga, stub i tvrđava istine”* (1.Timotiju 3,15), jer svojom svetlošću predstavlja odgovor

na iskušenja ljudi svoga vremena. A Pismo takođe govori i o skupu otpalih verskih učenja - Vavilonu, za koji nam kaže: "Izađite iz nje narode moj, da se ne pomešate u grehe njezine, i da vam ne naude zla njezina. Jer gresi njezini dopreše do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine." (Otkrivenje 18,4-5)

Vi ne smatrate bitnim što će mnogi ljudi kojima ste pokrenuli savest kao rezultat Vašeg uznemiravanja njihove savesti potražiti utehu u ispovesti i u magijskom poimanju pričesti i svojim dobrim delima, umesto u zaslugama Isusa Hrista. Izvinite, ali to znači da ne marite za njihovu dušu i njihovo spasenje.

> Svijet je prepun pismoznanaca, Miloš, Boga ne zanima što je u vašoj glavi nego ono što vam je u srcu. Ako želite primiti vatru Svetog Duha morate se poniziti, slomiti, rastaliti, isprazniti od samog sebe i vaše religije da bi vas Bog mogao ispuniti.

Slažem se, ali kako će se čovek isprazniti od sebe, ako nije kroz zakon ukoren za svoje Ja?

Ako umom ne razlikujemo dobro od zla, kako ćemo biti sačuvani od oslanjanja na svoju grešnu prirodu?

Šta će čoveka sačuvati od oslanjanja na sebe, ako ne zakon koji ga čini svesnim sopstvene grešnosti i na taj način zavisnosti od Hristove pravednosti?

Kako će čovek postati svestan potrebe za reformom motiva srca, ako prethodno zakonom nije ukoren za grešne motive srca?

> Adventistička Crkva je u velikom Otpadništvu, Miloš, to je jedna velika svjetovna mašinerija koja ljude vodi u pakao i kojoj je Otac Đavao. Zato vas molim ako poznajete Boga da pobjegnute od tamo što prije, da nikog ne pozivate tamo i da ne dajete svoj novac tamo.

Slažem se da postoji otpadništvo u adventističkoj crkvi, ali ono postoji upravo zbog zanemarivanja njene doktrine koja ukorava manipulaciju osećanjima, zloupotrebu muzike, i sve one nabrojane zablude koje upravo promoviše takozvano evanđeosko hrišćanstvo. Iskušenja adventizma i baptizma su zajednička, ali odgovor na ta iskušenja postoji samo u adventističkoj doktrini.

Voleo bih da me razuverite ako nisam u pravu.

REPLIKA NA DRUGI ODGOVOR TINA JELAČIĆA

> Miloš, svojim odgovorom si sve rekao, a to je da u tebi ne živi Isus Krist i da ga nisi upoznao, nego si učenik i rob svojih doktrina, adventističke Crkve i mrtve religije. Ako se ne pokaješ i ne postaneš poput malog djeteta ne možeš ući u Božje kraljevstvo. Matej 21,28-32.

Ali dragi brate Tine, za šta da se pokajem? Za koje grehe da se kajem, ako ne priznaješ potrebu za Božjim zakonom? Ako sledeći tebe ne priznajem zahteve Božjeg zakona, mogu se kajati kao i većina takozvanih evanđeoskih hrišćana samo za neprijatne simptome greha u svojim osećanjima i postupcima, dok ću u srcu ostati i dalje isti.

Iako smo se kroz ovu našu prepisku zbližili, jer smo sa persiranja prešli na ti, moram konstatovati da tvoji komentari duboko odišu nepoštovanjem moje ličnosti. Naime, moje prvo pismo tebi je bilo odgovor na tvoje pismo baptističkim propovednicima, gde ti očajavaš zbog duhovnog mrtvila baptističkih crkava, postavljajući pitanje bez odgovora, pitanje - zašto su baptistički vernici nesvesni potrebe za Bogom.

U svom prvom pismu sam ti objasnio biblijskim citatima da je uzrok krize ne samo baptističke crkve već i celog savremenog hrišćanskog sveta, zajedno sa adventističkom crkvom, u zanemarenom znača-

ju Božjeg zakona, kroz koga jedino možemo postati svesni potrebe za reformom srca i za otkupiteljskim zaslugama Isusove žrtve. Moj odgovor je bio biblijski utemeljen na citatima apostola Pavla gde on kaže za sebe da bez zakona ne bi bio svestan da je želja greh (Rimljanima 3,20; 7,7; 7,13). Takođe sam objasnio da doktrina adventističke crkve zastupa zakon u takvom svetlu da predstavlja odgovor na iskušenja savremenog bezakonog sveta, kao i na specifična iskušenja otpalog hrišćanstva. Te tvrdnje sam dokumentovao sa adekvatnim citatima od adventističkog proroka Elen Vajt. Očekivao sam da ćeš biti zahvalan Bogu što konačno čitaš odgovor na pitanja koja si sam postavio u svom pismu baptističkim propovednicima, ali na koja nisi znao odgovor. Očekivao sam da će se tvoje srce radovati onoj velikoj svetlosti kojom je Bog kroz svoju sluškinju Elen Vajt tako jasno raskrinkao iskušenje zloupotrebe bliskosti, muzike i uopšte pogrešne funkcije osećanja, u kojima savremeni hrišćani traže spasenje umesto u Bogu.

No, umesto da prepoznaš u tekstu jasan odgovor na iskušenje ljudi ovoga veka, ti napadaš moju crkvu tvrdeći bez ikakvih objašnjenja i argumenata da ona vodi ljude u pakao i da je njen otac đavo i da sam ja rob doktrina adventističke crkve i mrtve religije.

Pa da je to zaista tako, zar je primereno da mi bez i jedne rečenice razložnog objašnjenja iznosiš gotov sud, kao da tvoj brat Miloš Bogdanović nema sopstvenu savest i razum, savest koja zahteva da njegov razum shvati ono što, po tebi, treba da prihvati. Pravilno bi bilo da mi izneseš argumente da ja sam mogu da shvatim da sam u zabludi.

No, tvoje postupanje otkriva da ti ne poštuješ moju ličnost, jer iznosiš sudove bez razumnog obrazloženja očekujući da ih prihvatim na osnovu slepe vere u tebe,

a bez kritičke analize razuma, na osnovu objašnjenja koje si bio dužan da mi izneseš.

Ne poštuješ ni ličnost ljudi kojima na trgu propovedaš, jer ti nije bitno što tvoj evanđeoski poziv shvataju kroz prizmu tradicionalnog hrišćanstva, hrleći posle tvog poziva da traže spasenje u magiji pričesti i ispovesti, umesto u Isusu Hristu.

Ne poštuješ ni sopstvenu ličnost jer svoju zajednicu sa Bogom temeljiš na varljivim doživljajima i osećanjima, bez trunke samokritičkog odnosa prema sebi. Da imaš poštovanje sopstvene ličnosti, savest bi te nagnala na duboko razumno preispitivanje sadržaja mog prvog pisma i ti ne bi završavao post i molitvu dok ne bi svaku tačku duboko preispitao u strahu Božjem za vernike baptističke crkve, u strahu Božjem za ljude na trgu i u strahu za svoju sopstvenu dušu. Očigledno je da taj duh savesnosti i odgovornosti kod tebe ne postoji.

Ovim završavam ovu našu raspravu koja za tebe očito jeste samo za svedočanstvo, a za sve iskrene koji je budu čitali, nadam se i za spasenje.

Miloš Bogdanović,
mishabogdanovic@gmail.com

REZIME: ZAŠTO SU SAVREMENI PROTESTANTI (U PROSEKU) GORI OD ATEISTA?

1) Iskrivljeno poimanje ljubavi

Božji karakter se iskrivljeno predstavlja tako da godi telesnom srcu i pobuđuje ljudski sebični sentiment. Dobrota osobe nije utemeljena na reformi motiva srca već na reformi osećanja. Vernik zloupotrebljava osećanja da bi se njima opio i ugušio svest o ispraznosti. On često traži spasenje u osećanju familijarne bliskosti. Čim stres života pokvari osećanja, nestaje lažna ljudska dobrota i otkriva se nepreporođena priroda koja je bila ugušena izazvanim osećanjima.

2) Zanemaren Božji zakon

Grešna priroda nije ukorena zakonom pa se vernik kaje samo za loša dela i loša osećanja, a ne i za loše motive srca koje proglašava ispravnim samim tim što su prirodni. Kako zakonom grešnost tela nije ukorena, osoba živi po telu, a sebe zavara da živi po Duhu. Kako njena sebičnost nije ukorena zakonom, njen Ego nije razapet, pa je osoba preosetljiva, ranjiva i depresivna.

3) Zavaravanje savesti:

Kako zbog nepokajanja osoba nema čistu savest, ona je neprestano opterećena dokazima Božjeg prihvatanja koje traži u svojim osećanjima, čudima, znacima, i lažnim duhovnim darovima. Svaki znak Božje ljubavi ona vidi kao znak da je spasena, umesto da Božju ljubav vidi kao povod za pokajanje za svoje grehe.

4) Odricanje od razuma:

Da ne bi postala svesna prethodne tri zablude, odriče se razumnog preispitivanja i oslanja se na duhovne autoritete koji misle umesto nje same ili na sopstvena osećanja. Zabavnom muzikom i verskim ushićenjem izaziva skok dopamina i endorfina koji blokiraju prednji korteks i sposobnost razumnog preispitivanja.